

Timpuri noi

Stefan Doroftei-Doimaneanu

Pe lungul drum al marilor speranțe
Se întâlnesc victorii fără fast,
Cu cai troieni, izbânzi fără nuanțe
Nu strălucesc în ternul din contrast.

Te lupți pentru iubire-o viață-ntreagă
Si când ajungi s-o cucerești nu-i bună...
O alta stă la pândă și te leagă
Iar pe a ta o vezi doar mătrăgună.

Elenele ce-și caută refugiul
În visul răpitorilor de fete,
Găsesc Pariși ce și-au pierdut prestigiul
Prin paturi din budoare desuete.

Câte-un Ulise mai dansează-n hituri
Pe la Calypso ce-l așteaptă-taxi,
Apoi cu scuze și în ample rituri
Revine iar la fusta lui cea maxi.

A-nnebunit candidul din idile,
A luat-o razna freamătul din sânge,
Privim tăcuți la clipele umile
Ce rușinate se-mulțesc nătânge.

La timpuri noi viteza e de bază,
Trăim, murim, ne revenim vulcanic,
Să ne simțim aventuroși primează,
Dar noaptea parcă totul e satanic.

Visăm să fim iubiți fără opreliști
În jurămînți să inventăm credința...
Însă mințim și floarea-albastră-n iniști
Nu regretăm! E moartă pocăința!

26.03.2017